

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การบริหารความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนของผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูป เพื่อการส่งออกที่เป็นสมาชิกของสมาคมแช่เยือกแข็งไทย และสมาชิกของกรมส่งเสริมการส่งออก ในครั้งนี้ ได้แบ่งสรุปผลการวิจัย ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของลักษณะธุรกิจ

จากการส่งแบบสอบถามไปยังผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูปที่เป็นสมาชิกของสมาคมแช่เยือกแข็งไทย และกรมส่งเสริมการส่งออกจำนวน 548 ธุรกิจ และได้รับการตอบกลับมาจำนวน 281 ธุรกิจ

จากการที่ได้รับแบบสอบถามกลับมาจำนวน 281 ธุรกิจ ส่วนใหญ่ พบว่า ประเภทของธุรกิจมากที่สุด คือ ทุนำกระป๋อง ปลากระป๋อง และปลาซาร์ดีน คิดเป็นร้อยละ 16.9 จำนวนทุนจดทะเบียนของกิจการมากที่สุด คือ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 100 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 79.36 ระยะเวลาดำเนินกิจการมากที่สุด คือ ระยะเวลาดำเนินกิจการมากกว่า 15 ปีขึ้นไป ยอดขายต่อปีของกิจการ (ย้อนหลัง 5 ปี) มากที่สุด คือ มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 500 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 43.06 ขนาดและจำนวนแรงงานของกิจการมากที่สุด คือ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 คน คิดเป็นร้อยละ 62.28

ประเทศคู่ค้าหลักมากที่สุด คือ เขตการค้าอเมริกาเหนือ คิดเป็นร้อยละ 21.6 เงินตราต่างประเทศสกุลหลักมากที่สุด คือ US \$ คิดเป็นร้อยละ 58.2 ระยะเวลาการให้เครดิตลูกค้ามากที่สุด คือ น้อยกว่าเท่ากับ 30 วัน คิดเป็นร้อยละ 56.94 การให้ส่วนลดทางการค้ามากที่สุด คือ มากกว่าร้อยละ 5 แต่ไม่เกินร้อยละ 10 อัตรากำไรสุทธิย้อนหลังต่อปีมากที่สุด คือ ร้อยละ 1-10 คิดเป็นร้อยละ 54.45

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการทำประกันภัยความเสี่ยง

จากการศึกษาความรู้เกี่ยวกับการทำประกันภัยความเสี่ยงของผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูป พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยทำประกันภัยความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน คิดเป็นร้อยละ 65.12 และเคยทำประกันภัยความเสี่ยง คิดเป็นร้อยละ 34.88 จำนวนเงินที่ทำประกันภัยความเสี่ยงต่อครั้งมากที่สุด คือ ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 62.24 จำนวนครั้งที่ทำประกันความเสี่ยงต่อเดือนมากที่สุด คือ 6-10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.08 มีการพิจารณาเปรียบเทียบมากที่สุด คือ เปรียบเทียบบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 93.88 บุคคลที่ทำหน้าที่ตัดสินใจทำประกันภัยความเสี่ยงมากที่สุด คือ ผู้จัดการฝ่ายการเงินในธุรกิจขนาดกลาง คิดเป็นร้อยละ 38.78 และในธุรกิจขนาดเล็ก คือ เจ้าของกิจการ คิดเป็นร้อยละ 24.29 คิดว่าอัตราแลกเปลี่ยนมีความเสี่ยงมากที่สุด คือ มาก คิดเป็นร้อยละ 99.64 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจทำประกันภัยความเสี่ยงมากที่สุด คือ ต้องการรู้ต้นทุนที่แน่นอน คิดเป็นร้อยละ 91.46

ประเภทการทำประกันภัยความเสี่ยง นิยมทำมากที่สุด คือ ทำเป็น LOT และรายฉบับต่อ Invoice or L/C คิดเป็นร้อยละ 44.48 สัดส่วนการทำประกันภัยความเสี่ยงมากที่สุด คือ ต่ำกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 10 คิดเป็นร้อยละ 72.24

ค่าธรรมเนียมที่ธนาคารเรียกเก็บมากที่สุด คือ ค่าธรรมเนียมแพ่ง คิดเป็นร้อยละ 100 สถานที่ทำประกันภัยความเสี่ยงมากที่สุด คือ ธนาคาร คิดเป็นร้อยละ 100 สาเหตุที่เลือกทำประกันภัยความเสี่ยงมากที่สุด คือ เคยชิน เนื่องจากเป็นลูกค้าประจำ คิดเป็นร้อยละ 33.5 สาเหตุที่ตัดสินใจทำประกันภัยความเสี่ยงมากที่สุด คือ ต้องการรู้ต้นทุนที่แน่นอน และให้ความคุ้มครอง และลดความเสี่ยง คิดเป็นร้อยละ 50 และวิธีการชำระเงินค่าสินค้าที่นิยมมากที่สุด คือ Letter of Credit (L/C) คิดเป็นร้อยละ 25.7

ส่วนที่ 3 เครื่องมือทางการเงิน

จากการศึกษาผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูปเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือทางการเงิน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยใช้เครื่องมือทางการเงินมากที่สุด คือ Forward Contract คิดเป็นร้อยละ 34.16 รองลงมา คือ Currency Option คิดเป็นร้อยละ 10.68 Interest Rate Swap คิดเป็นร้อยละ 6.41 Swap Credit คิดเป็นร้อยละ 5.34 Interest Rate Option คิดเป็น

ร้อยละ 4.27 และ Futures Contract คิดเป็นร้อยละ 2.49 ตามลำดับ ส่วนเครื่องมือทางการเงินที่ไม่เคยใช้ คือ Currency Swap, Floating Rate Note และ Note Insurance Facilities

ส่วนที่ 4 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงิน

จากการศึกษาผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูปเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในเครื่องมือทางการเงิน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีระดับความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงินอยู่ในระดับต่ำ คิดเป็นร้อยละ 100

ส่วนที่ 5 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้เครื่องมือทางการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยง

จากผลการศึกษาผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูป พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้เครื่องมือทางการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 คะแนน เมื่อแยกพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า

1. ด้านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 คะแนน โดยเรื่องที่มีระดับมากที่สุด คือ ในช่วงที่อัตราแลกเปลี่ยนมีความผันผวน และการขายสินค้าเป็นเงินเชื่อให้กับลูกค้าต่างประเทศ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 และ 4.73 คะแนน ตามลำดับ มากที่สุด คือ ระยะเวลาการให้เครดิตแก่ลูกค้าเป็นระยะเวลานาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 คะแนน และระดับปานกลาง คือ มีการนำเข้าเครื่องจักร เครื่องมือ มีราคาสูงมาจากต่างประเทศ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 คะแนน
2. ด้านอัตราค่าธรรมเนียม (premium) อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 คะแนน โดยเรื่องที่มีระดับมากที่สุด คือ เลือกใช้เครื่องมือทางการเงินที่มีอัตราค่าธรรมเนียมที่ต่ำ ขอมจ่ายค่าธรรมเนียมในอัตราที่สูง ถ้ามีความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศมาก คำถึงถึงความเหมาะสมของเครื่องมือทางการเงินที่ใช้มากกว่าค่าธรรมเนียม และค่าธรรมเนียมที่เสียไปคุ้มค่ากับความเสี่ยงทางการเงินที่จะเกิดขึ้นกับกิจการ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22, 4.05, 4.00 และ 3.99 คะแนน ตามลำดับ
3. ด้านการให้บริการของธนาคารและสถาบันการเงินอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 คะแนน โดยเรื่องที่มีระดับมากที่สุด คือ ได้รับความสะดวก รวดเร็วในการให้บริการ

และมีเทคโนโลยีที่ทันสมัย และธนาคารเสนอทางเลือกในการบริการในหลาย ๆ ด้านเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือทางการเงิน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และ 3.96 คะแนน ตามลำดับ

ส่วนที่ 6 การดำเนินกลยุทธ์เมื่อเกิดความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน

จากการศึกษาผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูป พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการดำเนินกลยุทธ์ระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 คะแนน เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างดำเนินกลยุทธ์ระยะยาวในเรื่องการปรับราคาสินค้าตามอัตราแลกเปลี่ยนที่เปลี่ยนไป อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 คะแนน รองลงมา คือ ลดต้นทุนและควบคุมประสิทธิภาพในการผลิต เพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า การให้เครดิตสินค้าอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89, 3.87 และ 3.83 คะแนน ตามลำดับ ระดับปานกลาง คือ การให้ส่วนลดทางการค้า การแบ่งรับความเสี่ยงระหว่างกัน ใช้เครื่องมือทางการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยง การเร่งและการชะลอการชำระหนี้ ใช้สกุลเงินที่มีความผันผวนน้อยเป็นสื่อกลางในการทำธุรกรรม และขยายตลาดใหม่ไปยังกลุ่มประเทศที่อัตราแลกเปลี่ยนมีเสถียรภาพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27, 3.22, 3.21, 3.20, 3.17 และ 3.13 คะแนน ตามลำดับ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การบริหารความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน กรณีศึกษา อุตสาหกรรมอาหารทะเลแช่แข็ง สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างของการดำเนินกลยุทธ์ระยะสั้น และระยะยาวในการบริหารความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน เมื่อจำแนกตามลักษณะของธุรกิจ ดังนี้

1.1 มูลค่ายอดขาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีมูลค่ายอดขายแตกต่างกัน มีการดำเนินกลยุทธ์ขนาดของธุรกิจระยะสั้นไม่เกิน 1 ปี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนการดำเนินกลยุทธ์ขนาดของธุรกิจระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป แตกต่างกัน จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่เพื่อทดสอบว่ามูลค่ายอดขายใดแตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง

ที่มีมูลค่ายอดขายมากกว่า 501 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 1,000 ล้านบาท การดำเนินกลยุทธ์ระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีมูลค่ายอดขายต่ำกว่าเท่ากับ 50 ล้านบาท สอดคล้องกับ เชนนันต์ ธนภพ (2552) ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของอัตราแลกเปลี่ยนต่อการดำเนินกลยุทธ์และวิธีการบริหารความเสี่ยงของผู้ส่งออกไทย พบว่า ลักษณะทั่วไปของธุรกิจ คือ มูลค่ายอดขายมีผลต่อการดำเนินกลยุทธ์ เมื่อเกิดความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนและสามารถใช้เป็นแนวทางในการวางกลยุทธ์และวางแผนการบริหารความเสี่ยง เมื่อธุรกิจได้รับผลกระทบจากอัตราแลกเปลี่ยนที่เปลี่ยนแปลงไป และสอดคล้องกับ Sirpal (2009) พบว่า ความหลากหลายของลักษณะธุรกิจมีผลต่อการเลือกใช้วิธีการชำระเงินสามารถป้องกันความเสี่ยงด้านต้นทุนในการดำเนินธุรกิจได้ การใช้วิธี การชำระเงินต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับระยะเวลาและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย และสอดคล้องกับ Allayannis and Weston (2001) พบว่า มูลค่าของบริษัท มีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการใช้เงินตราต่างประเทศและมีความเหมาะสมในการทำการป้องกันความเสี่ยงสำหรับธุรกิจส่งออก คือ มูลค่ายอดขายของบริษัทมีผลต่อการเลือกใช้เครื่องมือทางการเงินในการป้องกันความเสี่ยงและสามารถลดผลขาดทุนได้

1.2 ประเทศคู่ค้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีและไม่มีประเทศคู่ค้าหลักเป็นตะวันออกกลาง และเอเชียตะวันตกเฉียงใต้มีการดำเนินกลยุทธ์ขนาดของธุรกิจระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประเทศคู่ค้าหลักเป็นตะวันออกกลาง และเอเชียตะวันตกเฉียงใต้มีการดำเนินกลยุทธ์ขนาดของธุรกิจระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มี ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Chowdhry (1999) พบว่า ความเสี่ยงจากการดำเนินงานที่ไม่ได้ป้องกันความเสี่ยงทางการเงินและการปรับตัวด้านกลยุทธ์ระยะยาวที่ซับซ้อนเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในการปรับตัวในระยะยาว และมีการปรับตัวเป็นช่วง

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงินและการดำเนินกลยุทธ์ระยะสั้น และระยะยาวในการบริหารความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงินและการดำเนินกลยุทธ์ระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป ในทางตรงข้ามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงินสูงกว่าจะมีการดำเนิน-

กลยุทธ์ระยะยาวมากกว่า 1 ปีขึ้นไป น้อยกว่า สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทักษยา ภูแดง (2549) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้เครื่องมือทางการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยงของผู้บริหารในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน พบว่า อันดับที่ 1 เครื่องมือทางการเงินเป็นเครื่องมือป้องกันความเสี่ยงทางการเงินที่เกิดจากการทำธุรกรรมระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการลงทุน ซื้อขาย กู้ยืม ทำสัญญาต่าง ๆ มากที่สุด อันดับที่ 2 คือ เครื่องมือทางการเงินช่วยให้กิจการสามารถลดความเสี่ยงประเภทต่าง ๆ ไปให้กับสถาบันการเงินรับแทน โดยการยอมเสียค่าธรรมเนียม อันดับ 3 เครื่องมือทางการเงินจะนำมาใช้ในวัตถุประสงค์เพื่อการค้าหรือการเก็งกำไรเท่านั้น อันดับที่ 4 สัญญาแลกเปลี่ยน Swap เป็นสัญญาระหว่างบุคคล 2 ฝ่ายในการแลกเปลี่ยนกระแสเงินสด ในระยะเวลาที่กำหนด คือ เงินต้นที่กำหนดไว้ต้องแน่นอน อันดับที่ 5 สัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย Interest Rate Swap เป็นสัญญาแลกเปลี่ยนเฉพาะรายจ่ายดอกเบี้ยไม่รวมเงินต้น อันดับที่ 6 สัญญาซื้อขายล่วงหน้า Forward Contract มีจุดประสงค์อยู่ที่การใช้เพื่อเป็นเครื่องมือป้องกันความเสี่ยงจากความผันผวน หรือการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงของอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Corrado and Jordan (2005) พบว่า การใช้ Forward Contract จะสามารถช่วยลดความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนได้ Futures Contract คล้ายกับ Forward Contract ต่างกันตรงที่ Futures มีมาตรฐานของสัญญาที่แน่นอน ทั้งจำนวน ปริมาณ ราคา และวันในการส่งมอบและมีตลาดการเงินเข้ามาช่วยป้องกันความเสี่ยงได้ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Guay and Kothari (2003) พบว่า การใช้วิธีการทางการเงินหรือการเลือกใช้เครื่องมือทางการเงินของธุรกิจที่ทำการป้องกันความเสี่ยงจากค่าเงินตราต่างประเทศ และการไม่ใช้วิธีการทางการเงิน พบว่า ความเสี่ยงของกำไรและขาดทุนเกิดความแตกต่างกัน คือ ธุรกิจที่ใช้เครื่องมือทางการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยงจากความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนมีผลกำไรมากกว่าธุรกิจที่ไม่ได้มีการป้องกันความเสี่ยง

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการใช้เครื่องมือทางการเงินกับการดำเนินกลยุทธ์ระยะสั้นและระยะยาวในการบริหารความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน พบว่า ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการใช้เครื่องมือทางการเงินรวมกับการดำเนินกลยุทธ์ระยะยาว (มากกว่า 1 ปีขึ้นไป)

ในทิศทางเดียวกัน $r = 0.237$ คือ กลุ่มตัวอย่างมีปัจจัยที่มีผลต่อการใช้เครื่องมือทางการเงินรวมสูงกว่ากับการดำเนินกลยุทธ์ระยะยาว (มากกว่า 1 ปีขึ้นไป) สูงกว่า เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้เครื่องมือทางการเงินรายด้าน พบว่า อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศและการให้บริการของธนาคารและสถาบันการเงินมีความสัมพันธ์กับการดำเนินกลยุทธ์ระยะยาว (มากกว่า 1 ปีขึ้นไป) $r = 0.168, 0.149$ คือ กลุ่มตัวอย่างมีปัจจัยที่มีผลต่อการใช้เครื่องมือทางการเงินด้านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และการให้บริการของธนาคารและสถาบันการเงินสูงกว่าจะมีการดำเนินกลยุทธ์ระยะยาว (มากกว่า 1 ปีขึ้นไป) สูงกว่า สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บุญช่วย เลี้ยวประไพ (2546) ศึกษาเรื่อง การจัดการความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของผู้นำเข้า ผู้ส่งออก และผู้นำเข้า-ส่งออก พบว่า ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการทำประกันภัยความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ คือ ความผันผวนของสภาวะเศรษฐกิจนอกประเทศ ค่าเงินบาทที่อ่อนแอ แนวโน้มของอัตราแลกเปลี่ยนที่สูงขึ้น และต้องการรู้ต้นทุนที่แน่นอน ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจทำประกันภัยความเสี่ยง คือ ผู้จัดการฝ่ายการเงินในธุรกิจขนาดกลาง และเจ้าของกิจการในธุรกิจขนาดเล็ก รูปแบบเครื่องมือทางการเงินที่นิยมใช้ คือ Forward Contract และสกุลเงินที่นิยมทำการป้องกันความเสี่ยง คือ เงินสกุลดอลลาร์-สหรัฐฯ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทักษยา ภู่แดง (2549) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้เครื่องมือทางการเงินเพื่อป้องกันความเสี่ยงของผู้บริหาร ในเขตนิคม-อุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน พบว่า ปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ โดยให้ความสำคัญในช่วงที่อัตราแลกเปลี่ยนมีความผันผวนมากที่สุด อันดับที่ 2 คือ มีการนำเข้าเครื่องจักร เครื่องมือ ราคาสูงจากต่างประเทศ อันดับที่ 3 มีระยะเวลาในการให้เครดิตแก่ลูกค้าเป็นระยะเวลานาน อันดับที่ 4 การขายสินค้าเป็นเงินเชื่อให้กับลูกค้าต่างประเทศ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Guay and Kothai (2003) พบว่า ความแตกต่างของธุรกิจที่มีการใช้เครื่องมือทางการเงินจะมีผลกำไรสูงกว่าธุรกิจที่ไม่ใช้เครื่องมือทางการเงินในการป้องกันความเสี่ยง และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Bartram (2010) พบว่า ธุรกิจที่มีวิธีการป้องกันความเสี่ยงด้านการดำเนินงานและการป้องกันความเสี่ยงทางการเงินจะสามารถลดปริมาณความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยนได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยและวิเคราะห์การใช้เครื่องมือทางการเงินของผู้ประกอบการอาหารทะเลแช่แข็งและแปรรูปเพื่อการส่งออก ได้ศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของธุรกิจ วิธีการใช้เครื่องมือทางการเงิน ความรู้ความเข้าใจในเรื่องเครื่องมือทางการเงิน ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้ และการดำเนินกลยุทธ์ของผู้ประกอบการทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

การนำไปใช้

1. ด้านผู้ประกอบการ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับแนวทางในการรับมือกับความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยน และการปรับใช้เครื่องมือทางการเงิน กลยุทธ์ในระยะสั้นและระยะยาว วิธีการชำระเงินที่เหมาะสมกับธุรกิจได้
2. ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้นำไปปรับปรุงการใช้งานของเครื่องมือทางการเงิน แต่ละชนิดให้เหมาะสมกับสถานการณ์และลักษณะของธุรกิจ เพื่อลดผลขาดทุนจากอัตราแลกเปลี่ยน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรแยกศึกษาแต่ละขนาดธุรกิจภายในอุตสาหกรรมเดียวกัน เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างในการเลือกใช้เครื่องมือ และการปรับใช้กลยุทธ์ของผู้ประกอบการ
2. ควรเปลี่ยนอุตสาหกรรมศึกษาที่มีความเกี่ยวข้องกับอัตราแลกเปลี่ยนว่ามีการใช้เครื่องมือทางการเงินและการปรับใช้กลยุทธ์ที่เหมือนหรือแตกต่างกัน